

— Много се хвалишъ, — казалъ Дѣдо Господъ. — Дали тѣй много работишъ?

— Да, отговорилъ паякътъ.

— Добре. Обвий тогава тази ливада съ паяжина за толкова и толкова дни, рекълъ Дѣдо Господъ. Ако не, ще бждешъ най-долното, най-нищожното животно.

Далъ на паяка срокъ да обвие ливадата съ паяжина. И той започналъ. Точилъ паяжина — вѣтрътъ я отнисалъ. Точилъ паяжина — не се обвивала. Скоро дошла зимата и паякътъ замръзналъ отъ студъ. Затова сега смѣтатъ паяка за най-нищожно животно. Който убие единъ паякъ, опрощавали му се четиредесетъ грѣха.

Така простиятъ народъ си обяснява есеннитѣ паяжини.

Преведе М. Стожеръ.

Предвестница

Щъркелитѣ си отиватъ,
жеравитѣ подиръ тѣхъ,
всѣки день вечъ не се чува
изъ полето крѣшенъ смѣхъ.

Ето ги, дървари бързатъ
още въ тъмнитѣ зори
и сѣкиритѣ огласятъ
дружно близкитѣ гори. —

И напомнятъ тѣ на всички
съ тѣхний равномеренъ звукъ,
бѣла гостенка отъ северъ,
че ще бжде скоро тукъ.

Стефанъ Ив. Стояновъ

